

**UCHWAŁA NR XII/69/19
RADY MIASTA SIEMIATYCZE**

z dnia 28 października 2019 r.

w sprawie przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku skargi na uchwałę Nr VIII/47/19 z dnia 17 maja 2019 r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części miasta Siemiatycze

Na podstawie art. 18 ust 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 506 i 1309), w związku z art. 54 § 1 i 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302, z 2014 r. poz. 183, z 2018 r. poz. 1467 i 1629 oraz z 2019 r. poz. 11 i 934) uchwała się, co następuje:

- § 1. Przekazuje się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku skargę z dnia 30 września 2019 r. dotyczącą stwierdzenia nieważności zaskarżonej uchwały w całości.
- § 2. Treść odpowiedzi na skargę o której mowa w § 1, zawiera załącznik Nr 1 do niniejszej uchwały.
- § 3. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta Siemiatycze.
- § 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Miasta

Agnieszka Monika Zalewska

Uzasadnienie

Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Białymstoku
ul. Sienkiewicza 84
15-950 Białystok

Skarżący:

Samodzielny Publiczny
Zakład Opieki Zdrowotnej
w Siemiatyczach
ul. Szpitalna 8
17-300 Siemiatycze

reprezentowany przez:

radcę prawnego Rafała Ocieczka
Kancelaria Radcy Prawnego
os. Bolesława Chrobrego 18/46
60-681 Poznań

Organ:

Rada Miasta Siemiatycze

Odpowiedź na skargę z dnia 24 września 2019 r. doręczoną w dniu 30-09-2019 r.

Działając na podstawie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1302 ze zm.) [dalej: *pps*], niniejszym Rada Miasta Siemiatycze przekazuje do tut. Sądu odpowiedź na Skargę Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w Siemiatyczach z dnia 24 września 2019 r. na uchwałę Nr VIII/47/19 Rady Miasta Siemiatycze z dnia 17 maja 2019 r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części miasta Siemiatycze.

W związku z powyższym organ na zasadzie art. 151 *pps* wnosi o:

- oddalenie przedmiotowej skargi w całości,
- zasądzenie od Skarżącego na rzecz Organu kosztów postępowania wg norm przepisanych.

Uzasadnienie

W dniu 17 maja 2019 r. została podjęta uchwała Nr VIII/47/19 Rady Miasta Siemiatycze w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części miasta Siemiatycze. W dniu 24 września 2019 r. Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w Siemiatyczach reprezentowany przez Radcę prawnego Rafała Ocieczka [dalej: *SPZOZ*] wniósł skargę na powyższą uchwałę w zakresie, w jakim zdaniem skarżącego, „nie uwzględnia ona w warunkach zabudowy tego, że w bezpośrednim sąsiedztwie obszaru objętego uchwałą [...] zlokalizowane jest lądowisko dla helikopterów” to jest zakresie § 2 pkt 7 i pkt 12 spornej uchwały żądając jednocześnie stwierdzenia jej nieważności w tym zakresie.

- 1) W skardze *SPZOZ* zarzucił skarżonej uchwale naruszenie następujących przepisów prawa materialnego:

- art. 6 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym [dalej: *upzp*] w związku z art. 21 ust 1 Konstytucji poprzez nadużycie władztwa planistycznego przez takie ukształtowanie warunków zabudowy części działek objętych skarżonym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, którego skutkiem jest rzekome ograniczenie prawa własności SPZOZ do działki o numerze ewidencyjnym 1150/9 znajdującej się poza obszarem objętym skarżonym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego,

- art. 15 ust. 1 *upzp* poprzez rzekome pominięcie przepisów odrębnych wskazanych w skardze i dokonanie stosownych zapisów planistycznych w skarżonej uchwale,

- pkt 4.2.5 w związku z pkt 4.1.1-4.1.21, 4.2.1 i 4.2.2 Rozdziału 4 „Środowisko przeszkód lotniczych” tomu II z załącznika 14 do Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym [dalej: Konwencja] poprzez ich pominięcie i niewłaściwe zdaniem SPZOZ umożliwienie posadowienia w strefie podejścia i wznoszenia w strefie przejściowej lądowiska nowych obiektów lub powiększanie istniejących;

2) Ponadto SPZOZ wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z różnych wskazanych w skardze dokumentów, między innymi kopii decyzji z dnia 02.02.2012r. o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego dotyczącej rozbudowy lotniska dla helikopterów na okoliczność wykazania interesu prawnego SPZOZ do złożenia skargi.

Z powyższymi zarzutami nie sposób się zgodzić.

Na wstępie, jeszcze przed odniesieniem się do poszczególnych zarzutów, zwracam uwagę na jakże istotne zagadnienie, którego SPZOZ zdaje się nie zauważać, mimo iż było to już wielokrotnie sygnalizowane - zapisy nowe, jakie wprowadzono sporną uchwałą, są znacznie bardziej korzystne dla obsługi lądowiska dla helikopterów niż te, które tą uchwałą są zmieniane. Żądanie przez SPZOZ stwierdzenia nieważności uchwały w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w części - §2 pkt 7 i pkt 12 - spowoduje, że na terenach, których te zapisy dotyczą będzie obowiązywał plan w swoim dotychczasowym kształcie i formie. Zapisy w nim zawarte dopuszczały jeszcze wyższą zabudowę - nawet 12,0m, gdy zapisy wprowadzone zmianą ograniczają ją do 8 i 10m. Niezrozumiałym tym samym jest fakt wnoszenia skargi przez SPZOZ na uchwałę zmieniającą, która wprowadza ustalenia zgodne z uzgodnieniami i dodatkowymi opiniami ULC, ale też uwzględniające w możliwym racjonalnym zakresie wnioski i uwagi samego SPZOZ.

Działania Burmistrza Miasta Siemiatycze, ale również Rady Miasta Siemiatycze mające na celu jak najlepsze spełnienie wszystkich wymaganych prawem warunków, by jak najbardziej ułatwić funkcjonowanie lądowiska dla helikopterów są dziś torpedowane przez, co wyjątkowo dziwne, samego inwestora to jest SPZOZ. Kuriozalnym i wskazującym na kompletną niekonsekwencję w działaniu jest fakt, że SPZOZ w treści swoich uwag dopuszczał wysokość 12 m na terenach oznaczonych symbolami 2 MN i 3MN, co zobrazował na załączniku graficznym do składanych uwag, a w chwili obecnej kwestionuje ustaloną skarżoną uchwałą wysokość do 10 m.

Odnosząc się do konkretnych grup zarzutów:

Ad. 1

Analizując zarzuty związane z lądowiskiem dla helikopterów to jest /zdaniem SPZOZ/ naruszeniem:

- art. 6 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym [dalej: *upzp*] w związku z art. 21 ust 1 Konstytucji poprzez nadużycie władztwa planistycznego przez takie ukształtowanie warunków zabudowy części działek objętych skarżonym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, którego skutkiem jest rzekome ograniczenie prawa własności SPZOZ do działki o numerze ewidencyjnym 1150/9 znajdującej się poza obszarem objętym skarżonym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego;

- art. 15 ust. 1 *upzp* poprzez rzekome pominięcie przepisów odrębnych wskazanych w skardze i dokonanie stosownych zapisów planistycznych w skarżonej uchwale,

- pkt 4.2.5 w związku z pkt 4.1.1-4.1.21, 4.2.1 i 4.2.2 Rozdziału 4 „Środowisko przeszkód lotniczych” tomu II z załącznika 14 do Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym [dalej: *Konwencja*] poprzez ich pominięcie i niewłaściwe zdaniem SPZOZ umożliwienie posadowienia w strefie podejścia i wznoszenia w strefie przejściowej lądowiska nowych obiektów lub powiększanie istniejących;

należy przede wszystkim pamiętać i wiedzieć, że skarżona zmiana miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części miasta Siemiatycze dotyczy obowiązującego m.p.z.p. zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej i usługowej uchwalonego uchwałą Nr V/29/07 Rady Miasta Siemiatycze z dnia 7 marca 2007 r. (Dz. Urz. Woj. Podl. Nr 102, poz. 867). Zmiana takiego planu następuje zgodnie ze ściśle określoną w *upzp* procedurą i tylko postępowanie zgodnie z nią gwarantuje prawidłowe i zgodne z przepisami przygotowanie, sporządzenie projektu, a finalnie uchwalenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Natomiast ładowisko przy szpitalu SPZOZ w Siemiatyczach powstało kilka lat po uchwaleniu tego planu, którego zapisy dotyczące wysokości zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej na terenie przylegającym do terenu ładowiska zostały ustalone w § 4 ust. 1:

- wysokość zabudowy do dwóch kondygnacji nadziemnych z poddaszem użytkowym i możliwością podpiwniczenia,
- dachy strome o nachyleniu połaci dachowych ca 45° w zabudowie mieszkaniowej i ca 30° w zabudowie usługowej i gospodarczej, z tolerancją odchyień w obie strony o 5°. Obowiązuje jednakowe nachylenie i kolorystyka w poszczególnych kwartałach zabudowy wydzielonych ulicami.

Zmiana planu (uchwała Nr VIII/47/19 z dnia 17 maja 2019 r.) znacznie ograniczyła wysokość zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej na terenie bezpośrednio przylegającym do terenu ładowiska, jak też w obszarze całego planu wzdłuż trajektorii lotu śmigłowców.

Działki o nr 1290/40, 1290/41, 1290/46 i 1290/48, będące przedmiotem uwag SPZOZ uzyskały w projekcie zmiany planu dodatkowe przeznaczenie (oprócz funkcji zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej MN, którą posiadają w obowiązującym planie z 2007 r.), a mianowicie funkcję zabudowy UZ – usługowej z zakresu ochrony zdrowia. Nowa funkcja pozwala na przeznaczenie powyższych działek np. pod poszerzenie terenu szpitala i przeznaczenie ich pod zabudowę związaną z obsługą szpitala i ładowiska dla śmigłowców.

Ponadto zarówno dla zabudowy usługowej z zakresu ochrony zdrowia jak i zabudowy mieszkaniowej wprowadzono na tym terenie (oznaczonym symbolem MN,UZ) zapisy ograniczające wysokość zabudowy do 8,0 m oraz dopuszczono stosowanie dachów płaskich.

Natomiast **dla terenów 3MN i 2MN wysokość zabudowy określono jako maksymalnie 10m** - uwagi i wnioski wnoszone przez SPZOZ mówiły o 12m ! To oznacza, że skarżona uchwała dla tych terenów wprowadza bardziej restrykcyjne zapisy niż nawet te, o które wnioskował SPZOZ.

Bez jakiegokolwiek wątpliwości można powiedzieć, że Burmistrz Miasta Siemiatycze postąpił zgodnie z procedurą i zgodnie z wszelkimi zapisami określonymi w *upzp*. Burmistrz Miasta Siemiatycze sporządził projekt miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a następnie Rada Miasta Siemiatycze ten projekt „zatwierdziła” uchwalając skarżoną obecnie uchwałę. W trakcie procedury planistycznej, w części dotyczącej uzyskania niezbędnych uzgodnień, wynikających z przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, wystąpiono do Prezesa Urzędu Lotnictwa Cywilnego w Warszawie – organu uprawnionego do uzgadniania miejscowych planów z.p., o uzgodnienie projektu zmiany planu.

Prezes Urzędu Lotnictwa Cywilnego nie zajął stanowiska w przewidzianym terminie, co jest jednoznaczne z pozytywnym uzgodnieniem projektu zmiany planu.

Ponadto Burmistrz Miasta Siemiatycze wystąpił do Prezesa Urzędu Lotnictwa Cywilnego w Warszawie z prośbą o udostępnienie instrukcji operacyjnej ładowiska oraz wypowiedzenie się na temat ewentualnych ograniczeń i zakazów zabudowy oraz zagospodarowania działek położonych w bezpośrednim sąsiedztwie ładowiska (nie uzyskano odpowiedzi). Zgodnie z instrukcją operacyjną ładowiska uzyskaną od ULC pkt 2.10 dotyczący charakterystyki przedpola: „Na kierunku startu, w kierunku zachodnim w odległości do 50 m znajduje się teren szpitala trawnik, a w odległości **ponad 50 m** znajduje się sad, oraz tereny zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej **o wysokości do 10 m**”.

Wobec powyższego instrukcja operacyjna uwzględniała wysokość zabudowy do 10 m na terenach położonych w bezpośrednim sąsiedztwie ładowiska, natomiast w zapisach spornej uchwały, wychodząc naprzeciw oczekiwaniom SPZOZ - ustalono tu maksymalną wysokość 8 m, a dopiero w odległości ok. 50 m od granicy działki szpitala 10 m.

Jak więc widać, wbrew twierdzeniom SPZOZ, Urząd Lotnictwa Cywilnego czynnie uczestniczył w całym postępowaniu, a Burmistrz Miasta Siemiatycze dołożył wszelkich starań, by uczynić zadość

żądaniom ULC w zakresie ustaleń skarżonego planu w części dotyczącej zabudowy „spornych” terenów. SPZOZ jako inwestor i właściciel lądowiska nie przedłożył żadnych prawomocnych decyzji dotyczących strefy uciążliwości od lądowiska mogących powodować konieczność ograniczenia wysokości zabudowy na działkach prywatnych właścicieli.

SPZOZ w swojej skardze podnosi jakoby skarżoną uchwałę podjęto z pominięciem przepisów odrębnych wskazując przy tym na przepisy, które nie znajdują się w liście aktów stanowiących przepisy odrębne w rozumieniu ustawodawcy, który tworzył ustawę o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w tym art. 15 ust. 1 tejże ustawy. W rozumieniu art. 15 ust. 1 *upzp* przepisami odrębnymi są:

- 1) Prawo atomowe. Dz.U.2019.1792 t.j. ustawa z dnia 29 listopada 2000r. - art. 36, art. 54;
- 2) Inwestycje w zakresie budowy Muzeum Westerplatte i Wojny 1939 - Oddziału Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku. Dz.U.2019.1589 ustawa z dnia 19 lipca 2019 r. - rozdz. 2;
- 3) Inwestycje w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu. Dz.U.2019.1554 t.j. ustawa z dnia 24 kwietnia 2009 r. - rozdz. 2;
- 4) Prawo ochrony środowiska. Dz.U.2019.1396 t.j.ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. - tyt. I dział VII;
- 5) Szczególne zasady przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych. Dz.U.2019.933 t.j. ustawa z dnia 8 lipca 2010 r. - rozdz. 2;
- 6) Prawo geologiczne i górnicze. Dz.U.2019.868 t.j. ustawa z dnia 9 czerwca 2011 r. - dział VI rozdz. 1;
- 7) Przygotowanie i realizacja strategicznych inwestycji w sektorze naftowym Dz.U.2019.630 ustawa z dnia 22 lutego 2019 r. - rozdz. 2;
- 8) Prawo wodne. Dz.U.2018.2268 t.j. ustawa z dnia 20 lipca 2017 r.;
- 9) Obszary morskie Rzeczypospolitej Polskiej i administracja morska. Dz.U.2018.2214 t.j. ustawa z dnia 21 marca 1991 r. - dział II rozdz. 9;
- 10) Lasy. Dz.U.2018.2129 t.j. ustawa z dnia 28 września 1991 r. - rozdz. 3;
- 11) Ochrona zabytków i opieka nad zabytkami. Dz.U.2018.2067 t.j. ustawa z dnia 23 lipca 2003 r.;
- 12) Ochrona przyrody. Dz.U.2018.1614 t.j.ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r.;
- 13) Przygotowanie i realizacja inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących. Dz.U.2018.1537 t.j.ustawa z dnia 29 czerwca 2011r. - rozdz. 2;
- 14) Ułatwienia w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących. Dz.U.2018.1496 ustawa z dnia 5 lipca 2018 r. - rozdz. 2;
- 15) Szczególne zasady przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych. Dz.U.2018.1474 t.j. ustawa z dnia 10 kwietnia 2003 r. - rozdz. 2(a);
- 16) Szczególne zasady przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie lotnisk użytku publicznego. Dz.U.2018.1380 t.j. ustawa z dnia 12 lutego 2009 r. - rozdz. 2;
- 17) Centralny Port Komunikacyjny. Dz.U.2018.1089 ustawa z dnia 10 maja 2018 r. - dział III;
- 18) Ochrona terenów byłych hitlerowskich obozów zagłady. Dz.U.2015.2120 t.j. ustawa z dnia 7 maja 1999 r.;
- 19) Sposób dokumentowania prowadzonej przez Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego kontroli operacyjnej oraz przechowywania i przekazywania wniosków i zarządzeń, a także przechowywania, przekazywania, przetwarzania i niszczenia materiałów uzyskanych podczas stosowania tej kontroli. Dz.U.2013.1048 rozporządzenie z dnia 30 lipca 2013 r.;
- 20) Sporządzanie projektu planu ochrony dla parku narodowego, rezerwatu przyrody i parku krajobrazowego, dokonywanie zmian w tym planie oraz ochrona zasobów, tworów i składników przyrody. Dz.U.2005.94.794 rozporządzenie z dnia 12 maja 2005 r.;
- 21) Opracowania ekofizjograficzne. Dz.U.2002.155.1298 rozporządzenie z dnia 9 września 2002 r.;
- 22) Szczegółowe zasady i tryb uznawania lasów za ochronne oraz szczegółowe zasady prowadzenia w nich gospodarki leśnej. Dz.U.1992.67.337 rozporządzenie z dnia 25 sierpnia 1992 r.

Nie ma na powyższej liście przepisów, które przywołała w skardze SPZOZ.

Dodatkowo należy zauważyć, że decyzja o lokalizacji inwestycji celu publicznego znak IG.6733.2.1.2012 z dnia 02 lutego 2012 r. na stronie 2 pkt III Ochrona środowiska, przyrody i krajobrazu zawiera zapis „*Wnioskowana inwestycja nie jest zaliczana do przedsięwzięć mogących potencjalnie lub zawsze znacząco oddziaływać na środowisko. Jej uciążliwość winna się zamknąć w granicach własnej działki.*”.

W swojej skardze SPZOZ pominął znane mu, a niezwykle istotne w całej sprawie elementy. Na terenie bezpośrednio przylegającym do granic planu po roku 2012 zlokalizowano, a w okresie późniejszym rozbudowano lądowisko dla helikopterów /obecnie w fazie kolejnej modernizacji i rozbudowy/

- wniosek z dnia 10.01.2012 r. - brak informacji, że inwestycja będzie oddziaływać na teren objęty planem;
- decyzja LICP z dnia 02.02.2012 r. - brak informacji, że inwestycja będzie oddziaływać na teren objęty planem;
- decyzja o PB z dnia 07.03.2012 r. - brak informacji, że inwestycja będzie oddziaływać na teren objęty planem;
- decyzja o zmianie decyzji o PB z dnia 07.09.2016 r. - brak informacji, że inwestycja będzie oddziaływać na teren objęty planem;
- decyzja o zmianie decyzji o PB z dnia 16.01.2017 r. – informacja o tym, że inwestycja BĘDZIE ODDZIAŁYWAĆ na /między innymi/ nieruchomości objęte planem.

Powyższe oznacza, że decyzja LICP z dnia 02.02.2012 była wydawana w czasie, gdy obowiązywał zmieniany sporną uchwałą plan. Powyższe również oznacza, że decyzja o zmianie decyzji o pozwoleniu na budowę z dnia 16.01.2017 została wydana wbrew decyzji LICP, gdyż rozszerzała teren oddziaływania na obszar objęty planem. Decyzja zmieniająca decyzje o PB, która jako teren, na który inwestycja będzie oddziaływać wskazuje nieruchomości objęte planem powinna dla tych nieruchomości uwzględniać zapisy planu, gdyż decyzja o PB musi być zgodna z ustaleniami planu - art. 35 ust. 1 pkt 1 *prawa budowlanego*.

Powyższe powoduje, że – decyzja zmieniająca pierwotną decyzję o PB /w szczególności ostatnia z nich/ wydana została z naruszeniem prawa – jest niezgodna z ustaleniami obowiązującego w czasie jej wydawania miejscowego planu.

Pełna dokumentacja planistyczna zgromadzona podczas sporządzania spornego planu zawiera wszystkie właściwe i niezbędne uzgodnienia. Zauważyć warto jak wiele starań Burmistrz Miasta Siemiatycze podjął, by jak najbardziej umożliwić prawidłowe funkcjonowanie lądowiska. W dokumentacji można znaleźć uchwałę Nr 151/715/18 Zarządu Powiatu Siemiatyckiego z dnia 25 września 2018r. w sprawie uzgodnienia projektu zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części miasta Siemiatycze. Uchwała ta została podjęta w sprawie „uzgodnienia” na podstawie art. 17 pkt 6 *upzp*, a jednocześnie w § 1. Mowa jest o pozytywnym „opiniowaniu” **pod warunkiem** wprowadzenia do projektu planu zapisu mówiącego o konieczności uzgodnienia zamierzenia budowlanego na działce o nr ewid. geod. 1290/48 z Lotniczym Pogotowiem Ratunkowym po zasięgnięciu opinii z Urzędem Lotnictwa Cywilnego oraz Polską Agencją Żeglugi Powietrznej.

Treść tej uchwały wykracza daleko poza zakres delegacji ustawowej jaką otrzymuje Zarząd Powiatu odnośnie uzgodnień.

Jedynym źródłem informacji na temat tego czyjej opinii należy zasięgnąć, lub czyje uzgodnienie projektu planu uzyskać jest *upzp*. – art. 17 pkt 6) lit a) – opinie, – art. 17 pkt 6) lit b) – uzgodnienia.

Z całą pewnością nie ma tam LPR, natomiast ULC jest instytucją uzgadniającą na podstawie – art. 17 pkt 6) lit a) tiret 2, co w tym przypadku oznacza uzgodnienie w trybie art. 21 ust. 2 pkt 28 *prawa lotniczego*: „2. Do zadań i kompetencji Prezesa Urzędu należy wykonywanie funkcji organu administracji lotniczej i nadzoru lotniczego, określonych w ustawie, oraz funkcji władzy lotniczej w rozumieniu umów i przepisów międzynarodowych, w tym związanych z regulacją rynku usług lotniczych, a w szczególności: 1) [...] 28) **uzgadnianie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego w gminach, na terenie których przewiduje się lokalizację nowego lub modernizację istniejącego lotniska oraz lotniczych urządzeń naziemnych**”.

Pomimo powyższego /brak konieczności uzgodnienia z ULC/ Burmistrz Siemiatycz wystąpił do ULC stosownym pismem oraz **skorvgował zapisy spornego planu tak, by były zgodne z otrzymanymi z ULC wytycznymi.**

Dodatkowo należy zauważyć, że błędnie, zdaniem tutejszego organu, wskazano naruszenie rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 27 czerwca 2019 r. w sprawie szpitalnego oddziału ratunkowego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1213). Powód zasadniczy to fakt, iż dotyczy ono lokalizowania nowych SOR ale też lądowisk - a więc daje wytyczne jakimi należy się kierować przy lokalizacji np. lądowiska, jakie czynniki należy brać pod uwagę. Rozporządzenie to nie stanowi „specustawy” i nie wyłącza obowiązywania prawa miejscowego jakim niewątpliwie jest miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego. Tak więc rozporządzenie to jest instrukcją, z której należy korzystać planując lokalizację lądowiska w takim czy innym miejscu. Stanowi ono zbiór zasad, wytycznych, które nakazują uwzględnienie istnienia np. przeszkód naturalnych i sztucznych. Jasno i precyzyjnie w §1 pkt 3 wspomnianego rozporządzenia wskazano: „1. Rozporządzenie określa: 3) szczegółowe wymagania dotyczące lokalizacji szpitalnych oddziałów ratunkowych w strukturze szpitala oraz warunków technicznych”. Taki zapis powoduje, że lokalizując lądowisko należy szukać takiego obszaru, który jak najlepiej wskazane wytyczne spełni. W tym konkretnym przypadku lądowisko zlokalizowano w roku 2012 w sąsiedztwie obowiązującego wtedy miejscowego planu - kolizji zapisów tego planu nie było ponieważ jak wykazano wyżej wszystkie decyzje zezwalające na lokalizację lądowiska zawierały wskazanie iż cała jego uciążliwość, oddziaływanie zamyka się w granicach terenu objętego wnioskiem - to jest na terenie szpitala. Wskazany przez SPZOO inny stan prawny na czas uchwalania skarżonego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nie ma znaczenia z dwóch powodów - po pierwsze skarżoną uchwałę uchwalono zgodnie z wytycznymi zawartymi w uzgodnieniach - ustawowy wymóg oraz po drugie wskazane przez SPZOO rozporządzenie nie jest „przepisem odrębnym” dla ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Warto też zauważyć, że samo rozporządzenie nie określa „twardych” zakazów dotyczących wysokości obiektów w sąsiedztwie lądowiska. Skarżona uchwała określa dokładnie - ogranicza - wysokości zabudowy w newralgicznych miejscach. Zdaniem tutejszego organu stanowi to dowód na pełne zaangażowanie i przychylność władz miasta do tego, aby jak najbardziej ułatwić realizację istotnego niewątpliwie zadania jakim jest lądowisko dla helikopterów przy szpitalu.

W rozporządzeniu wszystkie parametry dotyczące wysokości lub odległości przedstawiane są w sposób „płynny” - „do”, „nie więcej niż”, „nie mniej niż”, a dodatkowo w rozporządzeniu jest mowa o tym, że możliwe jest lokalizowanie lądowiska nawet przy istnieniu przeszkód naturalnych lub sztucznych. Wszystko powyższe powoduje, że zapisy skarżonego planu miejscowego w żaden sposób nie przeszkadzają lub uniemożliwiają prawidłowego i bezpiecznego użytkowania lądowiska. Wysokości w stosunku do planu pierwotnego znacząco obniżono, w toku procedury planistycznej dołożono wszelkich starań - nawet ponad wymagania ustawowe - aby uczynić zadość oczekiwaniom i aby wyjść naprzeciw niezwykle ważnej również dla władz miasta kwestii lądowiska dla helikopterów przy szpitalu.

Wskazane przez SPZOO przepisy stosuje się w odniesieniu do innego etapu procesu inwestycyjnego. W tym wypadku plan miejscowy z jego zapisami obowiązywał dużo wcześniej niż pojawiło się zagadnienie wskazywanej przez SPZOO „strefy”. Zgodnie z zasadami najpierw jest miejscowy plan, a później - zgodnie z planem i warunkami technicznymi - pozwolenie na budowę. Tu mamy do czynienia z przypadkiem takim, gdzie na etapie kolejnej zmiany decyzji o pozwoleniu na budowę próbuje się niejako zalegalizować istnienie strefy wbrew zapisom planu miejscowego zamiast zmienić pozwolenie na budowę tak, by było to zgodne z obowiązującym planem oraz zgodne z rozporządzeniem. Rozporządzenie dopuszcza istnienie przeszkód, zaś skarżony plan - jego zmiana - została dokonana zgodnie z wszystkimi wymogami ustawowymi to jest uzyskując stosowne opinie i uzgodnienia.

Na marginesie zauważyć należy, że SPZOO w skardze swojej z niezrozumiałych przyczyn dyskredytuje wagę opinii i uzgodnień wynikających z art. 17 pkt 6 a) i b) *upzp*. Sposób rozumienia braku reakcji na stosowne wnioski o opinię i uzgodnienie opisane są w art. 24 ust. 1 *upzp*. Trudno więc zrozumieć, dlaczego wystąpienie przez Burmistrza Miasta Siemiatycze do ULC i brak reakcji ze strony ULC na powyższe nie jest przyjmowane przez SPZOO jak fakt dokonania UZGODNIENIA spornego planu miejscowego.

Ad. 2

Odnosząc się do wniosku SPZOO o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z szeregu

wymienionych w skardze dokumentów warto pamiętać, że postępowania przed sądami administracyjnymi różnią się od postępowań „cywilnych”. Uzupełniające postępowanie dowodowe opiera się na art. 106 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. 2018.1302 t.j.) [dalej: *ppsa*], a dokładnie jego § 3, gdzie napisano iż sąd może z urzędu lub na wniosek stron przeprowadzić dowody uzupełniające z dokumentów jeżeli jest to niezbędne do wyjaśnienia istotnych wątpliwości i nie spowoduje nadmiernego przedłużenia postępowania w sprawie.

Powyższe oznacza, że podstawą orzekania przez wojewódzki sąd administracyjny jest materiał dowodowy i faktyczny zgromadzony w postępowaniu przed organami administracji publicznej. Wojewódzki sąd administracyjny przeprowadza postępowanie dowodowe wyjątkowo. Dowód uzupełniający może zostać przeprowadzony jedynie, gdy jest to niezbędne do wyjaśnienia istotnych okoliczności i nie spowoduje nadmiernego przedłużenia postępowania. Istotne wątpliwości, które uzasadniają przeprowadzenie uzupełniającego dowodu z dokumentu dotyczą wątpliwości co do zgodności zaskarżonego aktu z prawem a nie wątpliwości w zakresie ustaleń faktycznych. Celem postępowania dowodowego przeprowadzanego przez sąd administracyjny nie może być dążenie do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy (zadanie organu administracji publicznej) a kontrola działalności administracji publicznej – ocena zgodności z prawem zaskarżonej decyzji (art. 3 § 1 *ppsa*). Możliwość przeprowadzenia przed sądem administracyjnym dowodu uzupełniającego z dokumentu, o czym stanowi art. 106 § 3 *ppsa* obejmuje jedynie taki dokument, który nie został przedstawiony w postępowaniu przed organem administracji publicznej i nie został oceniony. Art. 106 § 3 *ppsa* nie stanowi narzędzia polemiki skarżącego z ustaleniami faktycznymi organu.

Potwierdzenie powyższego znajdujemy w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 20 stycznia 2010 r. II FSK 1306/08 gdzie czytamy: „Art. 106 § 3 *ppsa* umocowuje jedynie, i to w ograniczonym zakresie, do posłużenia się dowodem uzupełniającym z dokumentu, tzn. dokumentu, który nie był przedstawiony i oceniony w postępowaniu administracyjnym, zakończonym zaskarżoną do wojewódzkiego sądu administracyjnego decyzją. Nie można doszukiwać się w tym unormowaniu źródła dyrektyw wyznaczających sposób prowadzenia postępowania rozpoznawczego przed sądem administracyjnym. Postępowanie dowodowe przed sądami administracyjnymi i w konsekwencji dokonywanie przez ten sąd ustaleń faktycznych jest dopuszczalne w zakresie uzasadnionym celami postępowania administracyjnego i powinno umożliwiać sądowi dokonywanie ustaleń, które będą stanowiły podstawę oceny zgodności z prawem zaskarżonej decyzji. Oznacza to, że sąd w istocie nie może dokonywać ustaleń, które mogłyby służyć merytorycznemu rozstrzygnięciu sprawy załatwionej zaskarżoną decyzją. Jeżeli zachodzi potrzeba dokonania ustaleń, które mają służyć merytorycznemu rozstrzygnięciu, Sąd powinien uchylić zaskarżoną decyzję i wskazać organowi zakres postępowania dowodowego, które organ ten powinien uzupełnić. Art. 106 § 3 *ppsa* nie służy do zwalczania ustaleń faktycznych, z którymi strona się nie zgadza. Aby przeprowadzić uzupełniający dowód z dokumentów Sąd musi powziąć wątpliwość, o której w tym przepisie mowa”.

W związku z powyższym, w ocenie Rady Miasta Siemiatycze, nie ma podstaw do przeprowadzenia postępowania dowodowego z dokumentów wskazanych przez *SPZOZ*, gdyż nie mają one na celu wyjaśnienia istotnych wątpliwości, a jedynie stanowią próbę wykazania interesu prawnego *SPZOZ* do złożenia skargi.

Każdy z wymienionych dokumentów był już przedstawiony i oceniany w postępowaniu administracyjnym - procedurze sporządzania spornego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego przez Burmistrza Miasta Siemiatycze.

Ponadto pamiętać należy iż dokument, jakim jest decyzja lokalizacyjna, w tym wypadku lokalizacja inwestycji celu publicznego, dotycząca zgody na lokalizację ładowiska z roku 2012 wyraźnie wskazywała, iż oddziaływanie ładowiska zamknie się w obszarze objętym wnioskiem o tą lokalizację, to oznacza, iż w oparciu o ten dokument *SPZOZ* nie ma żadnego interesu prawnego by ingerować w ustalenia planistyczne dla terenów, które znajdują się poza obszarem objętym wnioskiem wskazanym w decyzji LICP, ale również w kolejnej decyzji - decyzji o pozwoleniu na budowę tego ładowiska z marca 2012 roku, gdzie również brak jest informacji, że oddziaływanie ładowiska będzie wykraczać poza obszar objęty wnioskiem, to jest np. na teren objęty spornym planem miejscowym.

Skoro więc, jak wskazuje *SPZOZ*, w pierwotnych dokumentach dotyczących budowy ładowiska nie wskazano, iż będzie ono oddziaływać na obszar objęty planem, to analogicznie nie jest możliwe, by jak wskazuje *SPZOZ* w skardze, ustalenia planistyczne dokonane dla terenu objętego planem w jakikolwiek sposób ograniczały prawo własności do nieruchomości nie objętej spornym planem.

W związku z powyższym, w ocenie Rady Miasta Siemiatycze, wnoszący skargę *SPZOZ* w żaden sposób nie wykazał interesu prawnego do wniesienia skargi na uchwałę Nr VIII/47/19 Rady Miasta Siemiatycze z dnia 17 maja 2019 r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części miasta Siemiatycze.

Pobocznym tematem, ale ważnym również w tej sprawie jest zagadnienie samego naruszenia prawa. Zgodnie z art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym [dalej: *usg.*], uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. Jednak nie dzieje się tak zawsze, a jedynie w przypadku istotnego naruszenia prawa. Zgodnie z art. 91 ust. 4 *usg.*, w przypadku nieistotnego naruszenia prawa organ nadzoru nie stwierdza nieważności uchwały lub zarządzenia, ogranicza się jedynie do wskazania, iż uchwałę lub zarządzenie wydano z naruszeniem prawa. Wywodząc z powyższego, w związku z brakiem naruszenia prawa /co wykazano wcześniej/ niezrozumiałe są powody jakimi kierował się *SPZOZ* wnosząc skargę na uchwałę Nr VIII/47/19 Rady Miasta Siemiatycze z dnia 17 maja 2019 r. gdyż stwierdzenie nieważności uchwały organu gminy - o co wnioskuje *SPZOZ* - może mieć miejsce wyłącznie w przypadku istotnego naruszenia prawa.

O samej „istotności” naruszenia prawa jako prowadzącej do stwierdzenia nieważności uchwały w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego traktuje również przepis art. 28 ust. 1 *upzp.* Zgodnie z jego treścią nieważność uchwały rady gminy w całości lub w części powoduje istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie. Jako tryb sporządzania planu należy rozumieć sekwencję czynności podejmowanych w toku procedury planistycznej - gdzie zaniechanie którejś z nich lub jej realizacja w sposób nieprawidłowy może stanowić istotne naruszenie trybu, gdy ustalenia planistyczne są odmienne od tych, które zostałyby podjęte, gdyby nie naruszono procedury sporządzania aktu planistycznego (vide np. wyrok NSA z dnia 30 stycznia 2018 r., II OSK 925/16 oraz z dnia 20 października 2011 r., II OSK 1593/11). Natomiast jako naruszenie zasad sporządzania planu należy rozumieć przyjęcie rozwiązań niezgodnych z normami konstytucyjnymi lub zawartymi w ustawach materialnoprawnych - które to normy wyznaczają granice wykonywania władztwa planistycznego. „Istotnym” naruszeniem prawa jest w przypadku aktu planistycznego takie naruszenie, które wpływa na treść uchwały, dotyczy przyjętych w niej merytorycznych rozwiązań oraz prowadzi do skutków nieakceptowalnych w demokratycznym państwie prawa (vide wyrok z dnia 20 listopada 2018 r., II OSK 2828/16). Zgodnie z powyższym, a więc zgodnie z utrwalonym w sądach administracyjnych stanowiskiem, oznacza to, że jedynie w przypadku zaistnienia istotnych naruszeń zasad sporządzania planu lub istotnych naruszeń trybu jego sporządzania organ nadzoru może „wnioskować” /rozstrzygnięciem lub skargą/ o wyeliminowanie danego aktu z obiegu prawnego poprzez stwierdzenie jego nieważności. Natomiast inne naruszenia prawa, nieposiadające cechy istotności, nie mogą być podstawą do tak daleko idących rozstrzygnięć. Kluczowy jest tu niewątpliwie wyrok NSA wyrok z dnia 14 listopada 2018 r. w sprawie o sygn. II OSK 2339/19, zgodnie z którym wątpliwości co do treści planu miejscowego należy w pierwszej kolejności rozwiązywać przez wykładnię treści planu, a nie przez stwierdzanie jego nieważności. Jak wskazał NSA istotą jest „poszukiwanie, w pierwszej kolejności, takiej wykładni planu miejscowego lub studium, która pozwoli na uznanie tych aktów za zgodne z prawem”.

Podsumowując, raz jeszcze wskazuję, że wszystkie zapisy dotyczące spornych terenów w mojej ocenie wyczerpują i czynią zadość zarówno warunkom określonym przez ULC jak również w większości wnioskom wnoszonym przez samego skarżącego – *SPZOZ*. Jak wykazałem w niniejszej odpowiedzi na skargę podczas procedury planistycznej w żadnym stopniu nie naruszono jasno określonych w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym zasad i trybu sporządzania zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a ustalenia planistyczne zawarte w skarżonej uchwale są zgodne z przepisami prawa, również tymi szczególnymi, obowiązującymi i branymi pod uwagę przy sporządzaniu projektu tej uchwały.

Wskazując na powyższe wyjaśnienia, dowody i argumenty stwierdzenie nieważności, o które wnioskuje *SPZOZ* nie jest w żaden sposób uzasadnione.

Tym samym wnoszę jak na wstępie.